

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 81/2026-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Dudíťa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/2462/2024 z 27. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie 36 000 eur a trovy konania. Sťažovateľ navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní vedenom okresným súdom podal 2. januára 2025 návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol uznesením sp. zn. 44Ek/2462/2024 z 19. mája 2025 (vydaným vyšším súdnym úradníkom) zamietnutý, oprávnenému bol priznaný proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov exekučného konania a sťažovateľovi nárok na náhradu trov priznaný nebol.

3. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu z 19. mája 2025 okresný súd (sudca) zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania v súvislosti so sťažnosťou.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie princípu kontradiktórnosti konania, pokiaľ mu v exekučnom konaní neboli doručené vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie konania, vyjadrenie oprávneného k sťažnosti sťažovateľa a podania a dôkazy viažuce sa na bod 3 uznesenia vyššieho súdneho úradníka (preukazujúce prechod práv z exekučného titulu na nového oprávneného, pozn.). S predmetnými podaniami sa sťažovateľ nemohol oboznámiť a ani sa k nim vyjadriť v exekučnom konaní ani v ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

5. Sťažovateľ tiež poukazuje na ústavne nekonformné a nepresvedčivé odôvodnenie napadnutého uznesenia v otázke vykonávania overovania bonity sťažovateľa ako spotrebiteľa, ktoré exekučný súd považoval v exekučnom konaní za síce nie možné vykonať do dôsledkov, súčasne ho však zrealizoval.

6. Podľa sťažovateľa mal exekučný súd konanie prerušiť a predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, ktorý sa dosiaľ vyjadril len k *ex offico* prieskumnej povinnosti všeobecných súdov vo vzťahu k prieskumu neprijateľnej zmluvnej podmienky vo vykonávacom konaní, v ktorom je exekučným titulom rozsudok všeobecného súdu. V exekučnej veci sťažovateľa však bol exekučným titulom platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý už z povahy veci nemá odôvodnenie.

7. Výklad okresného súdu nebol podľa názoru sťažovateľa eurokonformný, pretože bol v rozpore s rozsudkami Súdneho dvora vo veci C-377/14, C-429/05, C-679/18, ktoré sa zaoberali výkladom smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48/ES“). Okresný súd sa ani nepokúsil o eurokonformný výklad § 61k ods. 1 a § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, čo je v rozpore predovšetkým s rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-421/14, čím sa od tejto judikatúry odklonil, keďže nie je podstatná okolnosť, či v základnom konaní mohol spotrebiteľ namietat' neprijateľné zmluvné podmienky. Podstatné je, aby bol taký prieskum *ex offico* všeobecným súdom vykonaný vo vykonávacom konaní.

8. Ak by sa vychádzalo z predpokladu, že exekučný súd je oprávnený preverovať bonitu klienta, čo okresný súd napokon vykonal, boli porušené označené práva sťažovateľa tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, odkazujúce len na podanie veriteľa z 24. júla 2024 dostupné v elektronickom (upomínacom) spise, ktoré okresný súd prevzal bez toho, aby vec posúdil po právnej a skutkovej stránke.

9. Okresný súd dospel pri preverovaní k nesprávnemu a ústavno- a euronekonformnému záveru, že veriteľ si splnil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné určiť, akým spôsobom sa tak stalo. Neobstojí záver, že veriteľ nahliadol do úverových registrov, keďže nie je zrejmé a z odôvodnenia uznesenia okresného súdu presvedčivo nevyplýva, či išlo o registre predpokladané § 7 ods. 17 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Sťažovateľovi bol poskytnutý refinančný úver, a preto bolo úlohou súdu definovať, či výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne prevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných

úverov alebo navýšených úverov, čo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje, teda okresný súd sa nevysporiadal s rozhodnou skutočnosťou, čo v súlade s judikatúrou ústavného súdu robí predmetné rozhodnutie arbitrárnym.

11. Sťažovateľ zastáva názor, že dotknuté exekučné konanie mal exekučný súd prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Súdnom dvore, a to s ohľadom na prejudiciálnu otázku položenú ústavným súdom, o ktorej rozhoduje Súdny dvor v konaní C-393/25 a ktorej riešenie môže mať objektívne vplyv na rozhodnutie exekučného súdu.

12. V napadnutom uznesení nebola daná odpoveď na nasledujúcu argumentáciu sťažovateľa uvedenú v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka:

- či si veriteľ splnil informačnú povinnosť uvedenú v čl. 10 smernice 2008/48/ES, resp. či táto otázka bola skúmaná v základnom konaní, keďže exekučný titul – platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom,
- či bol postup zosplatnenia spotrebiteľského úveru v súlade s právnymi predpismi,
- či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

15. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

16. Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej je jednoznačne formulované, že povinnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ustanovená bez možnosti akýchkoľvek výnimiek, a zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ ide o inštitút povinného právneho zastúpenia, na opodstatnenosť jeho zákonnej úpravy vo svojej judikatúre opakovane upozorňuje a bezvýnimčne na ňom trvá (napr. I. ÚS 57/2013, IV. ÚS 221/2013, III. ÚS 343/2013, II. ÚS 23/2019).

17. Ústavný súd ako orgán verejnej moci (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti) môže podľa čl. 2 ods. 2 ústavy konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a preto sa musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

18. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti nepriložil splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde) aj napriek tomu, že v úvode ústavnej sťažnosti uviedol, že je právne zastúpený, a v petite tejto sťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

19. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí, a preto rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa vrátane jeho návrhu na odklad vykonateľnosti stratilo opodstatnenie.

20. Ako *obiter dictum* v záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd však ústavný súd preskúmal prítomnosť aj iných dôvodov, ktoré by odôvodňovali odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, resp. preskúmal neprítomnosť iných dôvodov odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní.

21. Ústavný súd v tomto kontexte konštatuje, že napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo priložené k ústavnej sťažnosti, nevykazuje znaky ústavnej neutržateľnosti, práve naopak. Okresný súd sa vo vzťahu k splneniu povinností pôvodného veriteľa (ktorý počas exekučného konania postúpil vymáhanú pohľadávku na oprávneného), ktorých sa sťažovateľ domáhal v rámci svojho návrhu na zastavenie exekúcie, teda posúdeniu svojej úverovej bonity ako spotrebiteľa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, splneniu informačnej povinnosti veriteľa a posúdeniu otázky, či veriteľ mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, vyjadril ústavne udržateľným spôsobom v bodoch 20 až 24 odôvodnenia, čo je z pohľadu ústavného súdu (ktorý posudzuje predovšetkým výsledkovú spravodlivosť) relevantné.

22. Právna úprava obsiahnutá v § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku je limitovaná posúdením neprijateľných zmluvných podmienok majúcich vplyv na vymáhaný nárok, ktoré však v prípade sťažovateľa zistené neboli. Vzhľadom na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa sa okresný súd podrobne venoval aj skúmaniu posúdenia bonity spotrebiteľa v kontexte prejudiciálnej otázky položenej Súdnemu dvoru ústavným súdom (či je možné aj v rámci exekučného konania skúmať povinnosť veriteľa skúmať bonitu dlžníka pred poskytnutím úveru, ak je zrejmé, že tento prieskum nebol zrealizovaný v základnom konaní), čo malo byť podľa názoru sťažovateľa dôvodom na prerušenie exekučného konania. Exekučný súd na predmetnú námietku reagoval poukázaním na priebeh upomínacieho konania, v rámci ktorého vyšší súdny úradník riadne šetril splnenie tejto povinnosti zo strany veriteľa, ktorý svoj postup pred poskytnutím úveru sťažovateľovi riadne zdokumentoval, a preto tvrdenie sťažovateľa o neposúdení jeho bonity pred poskytnutím úveru nekorešponduje so skutočnosťou a nie je ani dôvodom na prerušenie exekučného konania z tohto dôvodu.

23. Okrem uvedeného ústavný súd dodáva, že širšia možnosť ochrany spotrebiteľa sa uplatňuje v pôvodnom (občianskoprávnom) konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul – platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ nepodal odpor, čím sa sám obral o možnosť prieskumu jeho námietok v základnom konaní sudcom, ale ich detailného prieskumu sa domáhal až v exekučnom konaní. V tomto kontexte platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam a prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo exekučný súd v prípade sťažovateľa nepochybne uskutočnil. Napokon neobstojí ani námietka sťažovateľa o nedostatku ústavno- a eurokonformného výkladu príslušných zákonných ustanovení Exekučného poriadku zo strany okresného súdu, ktorý správne reflektoval na relevantnú judikatúru.

24. K namietanému porušeniu princípu kontradiktórnosti konania ústavný súd dodáva, že podľa jeho recentnej rozhodovacej praxe materiálne poňatie princípu kontradiktórnosti konania ako obsahu práva na spravodlivý proces vyžaduje dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jej pozícia objektívne oslabená (II. ÚS 267/2019, I. ÚS 145/2021, I. ÚS 50/2022, I. ÚS 163/2022). V ústavnej sťažnosti sťažovateľ iba všeobecne napáda fakt, že mu neboli doručené podania oprávneného (stanovisko k návrhu na zastavenie exekúcie, vyjadrenie k sťažnosti) a nemal možnosť sa k nim vyjadriť, a to bez toho, aby bližšie špecifikoval, aké ďalšie relevantné argumenty (okrem tých, ktoré už na vymedzenú tému uviedol v samotnej sťažnosti) potenciálne mohol uviesť na podporu svojho názoru. Napokon obsah podania oprávneného k samotnému návrhu na zastavenie exekúcie bol sťažovateľovi známy z rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a samotné vyjadrenie oprávneného k sťažnosti malo len všeobecný charakter. Námietku sťažovateľa o porušení zásady kontradiktórnosti konania tak ústavný súd hodnotí ako neopodstatnenú.

25. Ústavný súd tiež poukazuje na okolnosť, že napadnuté rozhodnutie ako právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu, nie je síce vylúčené z ústavného prieskumu, avšak tolerancia prípadných nedostatkov (v tejto veci neboli zistené, pozn.) je vyššia aj vzhľadom na skutočnosť, že sám zákonodarec rozhodnutia tohto charakteru vylúčil z prieskumnej právomoci nadriadeným súdom v rámci odvolacieho, ako aj dovolacieho konania, čo automaticky neznamená, že ich úlohu má vo všetkých aspektoch prevziať ústavný súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu